

Sygn. akt: I C 2985/12

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz

Protokolant: Joanna Bobińska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko I. M.

ze skargi pozwanej I. M. o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt I Nc 2351/10 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie z powództwa G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

o zapłatę

postanawia:

1. **odrzuć skargę;**

2. **zasądzić od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda Ł. B. kwotę 3.617,- zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,- zł. (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt: I C 2895/12

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2012 roku I. M. złożyła skargę o wznowienie postępowania w sprawie I Nc 2351/10 tegoż Sądu.

Jako okoliczności uzasadniające skargę skarżąca wskazała orzeczenie przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 marca 2011 r. (sygn. akt P 7/09), że „art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72 (...)) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), w związku z art. 244 § 1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji”.

Zgodnie z treścią przepisu art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Stosownie zaś do treści art. 407 § 2 k.p.c. w sytuacji określonej w art. 401¹ skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Jeżeli w chwili wydania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego orzeczenie, o którym mowa w art. 401¹, nie było jeszcze prawomocne na skutek wniesienia środka odwoławczego, który został następnie odrzucony, termin biegnie od dnia doręczenia postanowienia o odrzuceniu, a w wypadku wydania go na posiedzeniu jawnym - od dnia ogłoszenia tego postanowienia.

Nadto jak wynika z art. 408 k.p.c. po upływie lat pięciu od uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia, z wyjątkiem wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Termin wskazany w treści przepisu

art. 408 k.p.c., określający dopuszczalność żądania wznowienia postępowania, jest termin prekluzyjnym, a zatem nie podlegającym przywróceniu.

Skarżąca, jako podstawę wznowienia postępowania wskazała fakt, że orzeczenie w sprawie I Nc 2351/10 zostało oparte na przedłożonym przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego. Jednocześnie powołane zostało orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie o sygn. P 7/09 stwierdzającym o niezgodności z Konstytucją art. 95 ust. 1 ustawy prawo bankowe (sentencja tego orzeczenia ukazała się w Dzienniku ustaw w dniu 5 kwietnia 2011 r.)

Wskazać jednak należy, że pod uwagę brany może być także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10 (sentencja tego orzeczenia ukazała się w Dzienniku ustaw w dniu 25 lipca 2011 r.), w którym Trybunał orzekł, że „art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z 2005 r. (...)) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji”.

Bez względu jednak na fakt, który z ww. wyroków miałby stanowić podstawę wznowienia postępowania w sprawie I Nc 2351/10, uznać należy, że skarga została złożona po ustawowym terminie określonym przez art. 407 § 2 k.p.c.

Zgodnie z brzmieniem art. 190 ust. 3 Konstytucji RP orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów.

Oba ww. wyroki weszły w życie z dniem ich ogłoszenia w Dzienniku Ustaw. A zatem odpowiedni w dniach 5 kwietnia 2011 r. i 25 lipca 2011 r. Zatem w zależności od przyjętego orzeczenia, 3 – miesięczny termin na wniesienia skargi o wznowienie postępowania minął odpowiednio w dniu 5 lipca 2011 r. i 25 października 2011 r. Skarga złożona została zaś w dniu 28 grudnia 2012 r. a zatem z przekroczeniem 3-miesięcznego terminu określonego przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 410 § 1 k.p.c. Sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Przy czym skarga podlega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w niej

okoliczności wprawdzie dadzą się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, to jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (confer wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07).

Reasumując, w ocenie Sądu, skarga I. M. została wniesiona po terminie, co skutkowało jej odrzucenie.

Ponadto brak było podstaw do uznania, że zaistniały podstawy do przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Wskazać bowiem należy, że skoro skarga wniesiona została 28 grudnia 2012 r. zaś pismo zawierające argumentację skarżącą odnoszącą się do braku winy w uchybieniu terminu zostało złożone w dniu 22 stycznia 2013 r. to wniosek taki nie mógł zostać uznany za uzasadniony. W myśl art. 169 § 1 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do Sądu w którym czynność miała być wykonana w ciągu tygodnia od daty ustania przyczyny uchybienia terminu. Pozwana wskazuje, że o tym, że o podstawie wznowienia dowiedziała się na kilka dni przed wniesienia skargi o wznowienia. A zatem wniosek ten był spóźniony i nie mógł uzasadniać przywrócenia terminu do wniesienia skargi.

Wobec niespełnienia przez skarżącą formalnych wymogów skargi o wznowienie postępowania, Sąd na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 407 § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Po stronie powodowej koszty procesu odpowiadały sumie honorarium radcy prawnego w wysokości 3.600 złotych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł (łącznie 3.617 zł). W pkt 2 postanowienia wymienionymi kosztami obciążono skarżącą, jako stronę przegrywającą spór.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)